

Презъ есенъта на 1185 г. братя Асеновци въ Търново повели народа на въстание за свобода. Цѣли 10 години траело въстанието, докато гърцитѣ бждатъ изпждени изъ Мизия, Тракия и другитѣ български земи. Подиръ това, за да се освободятъ съвсемъ и македонскитѣ земи отъ латинци, трѣбвало войната да се продължи още 15—16 години. Въ Македония войводитѣ Добромиръ и Стрезъ се закрепили въ Просѣкъ на р. Вардаръ и помагали за освобождението. Най-сетне Иванъ Асенъ II станалъ пѣленъ господаръ на всички български земи, следъ битката на р. Клокотница. Той въстановилъ Симеоновото царство въ 1230 година.

Следъ смъртъта си Иванъ Асенъ II не оставилъ възрастни престолонаследници, та гърцитѣ пакъ заграбили Македония. Въ това време почнали да нападатъ и татари въ България. Българскитѣ царе и войската били заети съ тѣхъ по Дунава. Македония останала далечъ, и нѣмало пазачи за нея. Тогава се възползували нѣкои сръбски крале и презъ Косово поле навлѣзли въ Скопие, отгдето се спуствали надолу по Вардара ужъ да изпждятъ гърцитѣ, а вмѣсто това тѣ заели земята съ свои чиновници, сръбска войска и полиция. Особено сърбитѣ се засилили въ Македония, когато тѣхенъ кралъ станалъ Стефанъ Душанъ, който победилъ гърцитѣ и се настанилъ за управникъ на българитѣ по Вардара. Но това траяло малко (отъ 1331 до 1355 год.) — 24 години. Душанъ умрѣлъ, неговата държава се разпокжсала на много княжества, и Македония получила за управникъ кралъ Вѣлкашинъ, а подиръ него синъ му — Крали-Марко въ Прилепъ.

Битката при с. Чирменъ и падането на Македония подъ чуждо иго

Османскитѣ турци дошли отъ Мала Азия, разбили гърцитѣ и настѣпили къмъ Солунъ и къмъ Тракия. Населението въ Македония се изплашило, че турцитѣ